

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 394/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Klimom, Sládkovičova 16/61, Žiar nad Hronom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní, ktoré malo byť začaté návrhom odoslaným právnym zástupcom [REDACTED] na poštovú prepravu 23. marca 2010 doporučenou zásielkou pod podacím číslom 74 426 832, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní, ktoré malo byť začaté návrhom odoslaným právnym zástupcom sťažovateľa na poštovú prepravu 23. marca 2010 doporučenou zásielkou pod podacím číslom 74 426 832 (ďalej aj „návrh z 23. marca 2010“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„dňa 23.3.2010 podal žalobu na náhradu škody v zmysle Zákona 514/2003 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, voči Slovenskej republike na Krajskom súde v Bratislave I...

Dňa 15.10.2010 vo veci podanej žaloby zaslal sťažovateľ dopyt na Krajský súd Bratislava I a upravil v ňom označenie odporcu...

Krajský súd Bratislava I. vo veci nekonal a na žiadosť sťažovateľa o prešetrenie prieťahov v konaní sťažovateľovi oznámil, že dňa 31.1.2011, žalobu zo dňa 23.3.2010 odstúpil k prejednávaniu Okresnému súdu Bratislava I. pod spisovou značkou: 2 C-4/2010. Sťažovateľ neskôr zo dňa 20.1.2012 obrátil sa na predsedu Krajského súdu Bratislava I. a žiadal o prešetrenie dôvodov prieťahov v konaní.

Na žiadosť odpovedala predsedkyňa súdu, ale i podpredseda súdu v rovnakom texte, že žaloba bola odoslaná Okresnému súdu Bratislava I. pod vyššie uvedeným číslom 2 C-4/2010. Po týchto vyjadreniach sťažovateľ zistil, že sa pod č. j.: 2 C-4/2010, ktorý označila predsedkyňa Krajského súdu ako konanie vo veci žaloby zo dňa 23.3.2010 eviduje u jeho právneho zástupcu spor jeho manželky vo veci žaloby zo dňa 20.12.2010, ktorú rovnako zastupoval právny zástupca JUDr. Klimo, avšak navrhovateľkou bola [REDAKOVANÉ] a nie [REDAKOVANÉ].

Dňa 24.2.2012 sťažovateľ preto oznámil túto skutočnosť jej nesprávneho označenia čísla sporu, ktoré sa týkalo inej žaloby predsedkyňi Krajského súdu a požiadal ju o prešetrenie. Táto predmetný list ponechala bez povšimnutia.“

Ďalej sťažovateľ uviedol:

„... na základe vyjadrenia predsedkyne Krajského súdu že žaloba zo dňa 23. 3. 2010 bola pod č. 2 C - 4/2010 odoslaná Okresnému súdu obrátil sa na predsedkyňu Okresného súdu Bratislava I. so žiadosťou o prešetrenie prieťahov v súdnom konaní...

Na túto sťažnosť predsedkyňa Okresného súdu reagovala listom zo dňa 7.3.2012, kde sa odmietla vyjadriť, s vyjadrením, že nebola k sťažnosti doložená písomná plná moc, napriek tomu, že táto v spore 2 C - 4/2010 bola v spise doložená...

Sťažovateľ pre prieťahy v súdnom konaní podal sťažnosť na Ústavný súd SR (v sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I, pozn.), ktorý uznesením III US-111/2013 sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že konanie 2 C - 4/2010 označené Krajským súdom ako konanie vo veci navrhovateľa [REDAKOVANÉ], nie je pred Okresným súdom vedené, zároveň sťažovateľa poučil o možnosti domáhania sa nápravy pred Ústavným súdom SR, ak porušenie jeho základného práva pretrváva...

Sťažovateľ dňa 7.5.2013 zaslal Krajskému súdu Bratislava I. na predsedkyňu Okresného súdu Bratislava I., ktorá v rozpore s tvrdením predsedkyne Krajského súdu Bratislava I o žalobnom návrhu zo dňa 23.3.2010, tvrdila Ústavnému súdu SR iné než Krajský súd Bratislava I sťažovateľovi, že pod spisovou značkou 2 C - 4/2010 jeho žalobu zo dňa 23.3.2010 neeviduje.“

Napokon sťažovateľ uviedol:

„Na preukázanie doručenia žaloby Krajský súd Bratislava I. požadoval doloženie jej textu, s prezenčnou pečaťou súdu. Krajský súd si pritom je vedomí, že takúto pečať by žaloba mohla mať len pri jej podaní do podateľne súdu. Rovnako si je vedomý, že keď sa zásielka ako nedoručená odosielateľovi nevrátila, tak bola doručená !!!

Okrem toho od roku 2010 až do rozhodnutia Ústavného súdu SR sa Krajský súd k doručenej mu korešpondencii správal svojim konaním, ako k doručenej zásielke. Krajský súd požadoval zdokladovanie podacieho listu pošty o odoslaní zásielky súdu. Podací list mu bol doručený, tento však neakceptoval ako doručenie zásielky...

K podaciemu listu uviedol, že tento nepotvrďuje, čo bolo skutočným obsahom zásielky. Takéto stanovisko Krajského súdu Bratislava I. je absurdné !!! Prevzatie obsahu

v zásielke sa odosielateľovi nijako nedá preukázať v prípade, že ju príjemca popiera. Prečo túto skutočnosť Krajský súd nenamietal v roku 2010???

Zásielka sa považuje za doručeníu, ak sa táto odosielateľovi nevrátila.

Ak by zásielka nebola doručená, prečo Krajský súd Bratislava I. reagoval na ňu ako na doručeníu, keď odpovedal na všetky listové dopyty. Kde založil a zaevidoval list zo dňa 24. 2. 2012?

Sťažovateľ sa pokúsil zreklamovať doručenie odmietanej zásielky avšak bezvýsledne z dôvodu skartácie dodacích dokladov...

Ak by Krajský súd Bratislava I. bol reagoval od roku 2010, tak že by bol odmietal doručenie zásielky, mohol sťažovateľ zásielku reklamovať a preukázať jej doručenie.

Na základe týchto skutočností požiadal sťažovateľ Krajský súd Bratislava I. o rekonštrukciu spisu tak, ako keby sa spis stratil, Čo by vyriešilo Krajským súdom spôsobený problém, uplynutia možnosti v zákonnej lehote, domáhať sa žalobného nároku uplatneného žalobou zo dňa 23. 3. 2010

Krajský súd listom zo dňa 9.7.2014 tento návrh odmietol. “

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd Bratislava I. svojím viac ako (4) štvorročným nekonaním vo veci podanej žaloby zo dňa 23.3.2010 a reagovaním na dopyty a urgencie tak, ako keby mu bol návrh doručený a následným popieraním doručenia zásielky, porušuje právo sťažovateľa na riadne a včasné prejednanie a rozhodnutie sporu a právo na súdnu a inú právnu ochranu priznanú sťažovateľovi článkom 46 ods. 1 Zákonom č. 460/1992 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov - Ústavou SR.

Ústavný súd SR zaväzuje Krajský súd Bratislava I. k zrekonštruovaniu súdneho spisu a k pokračovaniu v súdnom konaní bez ďalších prieťahov a rozhodnutiu vo veci. Titulom porušenia sťažovateľových práv počas 4 rokov od podania žalobného návrhu, priznáva sa mu odškodné vo výške 10.000 € a úhrada trov právneho zastúpenia vyčíslená na pojednávaní.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným

právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o tom, že postupom krajského súdu vo veci jeho návrhu o náhradu škody, ktorý právny zástupca odovzdal na poštovú prepravu 23. marca 2010, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože krajský súd na základe tohto návrhu vôbec nekonal.

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ predložil ústavnému súdu fotokópiu poštového podacieho hárku, ktorým preukazuje zaslanie písomnosti na poštovú prepravu. Doporučená zásielka bola označená podacím číslom 74 426 832 a bola adresovaná krajskému súdu, pričom odosielateľom tejto písomnosti bol právny zástupca sťažovateľa. Na poštovom podacom hárku však nebol uvedený žiadny údaj, ktorý by svedčil o tom, že potvrdzuje zaslanie návrhu o náhradu škody, ani jeho prevzatie krajským súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z pripojených príloh k sťažnosti vyplýva, že právny zástupca sťažovateľa podaním z 20. januára 2012 adresovaným predsedovi krajského súdu žiadal o prešetrenie prieťahov v súdnom konaní, ktoré identifikoval iba tvrdením, že „*dňa 23.3.2010 bola podaná na Váš súd žaloba*“.

V súvislosti s uvedeným podpredseda krajského súdu prípisom zo 14. februára 2012 právnenému zástupcovi sťažovateľa oznámil, že súdny spis vedený pod sp. zn. 2 C 4/2010 bol postúpený miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Bratislava I.

Na uvedený prípis právny zástupca sťažovateľa reagoval podaním, v ktorom okrem iného konštatoval, že existujú dve žaloby, prvá z 23. marca 2010, ktorej navrhovateľom je

██████████, a druhá z 20. decembra 2010, ktorej navrhovateľkou je ██████████

Zásadné stanovisko k veci zaujal predseda krajského súdu v prípise z 27. marca 2014 adresovanom právnenému zástupcovi sťažovateľa, v ktorom podrobne analyzoval okolnosti danej veci a okrem iného uviedol:

«Dňa 25. 01. 2012 bola tunajšiemu súdu doručená Vaša žiadosť o prešetrenie prietahov v súdnom konaní zo dňa 20. 01. 2012, v ktorej ste uviedli, že vec sa týka podanej žaloby dňa 23. 03. 2010. K uvedenej žiadosti ste však nepriložili fotokópiu tohto návrhu na začatie konania, podaného podľa Vášho tvrdenia dňa 23. 03. 2010, ale k žiadosti zo dňa 20. 01. 2012 ste priložili fotokópiu „dopytu“ zo dňa 15. 10. 2010. V predmetnej žiadosti ste neuviedli žiadny základný údaj, ktorým by sa dalo presne špecifikovať súdne konanie. Akých účastníkov konania sa táto vec týka, bolo možné identifikovať len na základe dopytu zo dňa 15. 10. 2010, pričom aj v tomto bola uskutočnená z Vašej strany zmena na strane odporcu.

Keďže Krajský súd v Bratislave v danej dobe neevidoval Váš návrh na začatie súdneho konania zo dňa 23. 03. 2010 a vychádzal len z informácií, ktoré ste mu vo svojom podaní zo dňa 20. 01. 2012 poskytli, na základe šetrenia súd vyhodnotil tak, že z Vašej strany došlo k chybe vpísaní (ako to sám uvádzate v dopyte zo dňa 15. 10. 2010), pričom predmetné podanie sa pravdepodobne týkalo súdneho konania, vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2 C 4/2010 vo veci navrhovateľky: ██████████, bytom ██████████, zastúpenej Vami ako advokátom proti odporkyni: Generálna prokuratúra SR.

Z uvedeného dôvodu ste boli tunajším súdom informovaný, že spisový materiál sp. zn. 2 C 4/2010, bol podľa ustanovenia § 104a) ods. 2 Zákona č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“) s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 O. s. p., odstúpený listom zo dňa 31.01. 2011 Okresnému súdu Bratislava I. ako vecne a miestne príslušnému.

Vzhľadom k tomu, že v oboch uvedených prípadoch manželov ██████████ (aj keď ide o rôzne spory - žaloba zo dňa 23. 03. 2010 a vec sp. zn. 2 C 4/2010) vystupujete Vy, ako právny zástupca, je len málo pravdepodobné, že uvedením sp. zn. 2 C 4/2010, vedenej

na Okresnom súde Bratislava I., ste danú vec správne nezaradili a bezodkladne po obdržaní odpovede Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 02. 2012 ohľadom Vami podanej žiadosti o prešetrenie sťažnosti, ktorú ste prevzali dňa 20. 12. 2012 o odstúpení spisového materiálu sp. zn. 2 C 4/2010 príslušnému súdu (vec je vedená na tunajšom súde pod Spr. 3082/12) ste nenamietali, že podaná žaloba zo dňa 23. 03. 2010 sa netýka predmetného sporu (vec je vedená na tunajšom súde pod Spr. 2022/2012).

Naopak, v tejto veci ste žiadali označený Okresný súd Bratislava I. o odstránenie prietahov v súdnom konaní, ktoré následne žiadal Váš klient p. [REDAKOVANÉ] prešetriť aj Krajským súdom v Bratislave, a to žiadosťou zo dňa 13. 06. 2013, t. j. jeden rok a päť mesiacov po obdržaní odpovede tunajšieho súdu zo dňa zo dňa 31. 01. 2011. Táto žiadosť zo dňa 13. 06. 2013 bola vybavená oznámením tunajšieho súdu zo dňa 15. 07. 2013 (vec je vedená na tunajšom súde pod Spr. 2202/2013)...

Vaše zmätočné konanie vo veci sp. zn. 2 C 4/2010 konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. III. ÚS 111/2013-8 zo dňa 12. 03. 2013, v ktorom uviedol, že preskúmal sťažnosť p. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného Vami ako advokátom a zistil, že na Okresnom súde Bratislava I prebieha vo veci sp. zn. 2 C 4/2010 súdne konanie s inými účastníkmi konania, preto sťažnosť p. [REDAKOVANÉ] zamietol (vec je vedená na tunajšom súde pod Spr. 3246/13).»

V závere predmetného prípisu predseda krajského súdu konštatuje, že krajský súd „návrh – žalobu zo dňa 23.3.2010 neeviduje“.

K veci je podľa názoru ústavného súdu potrebné uviesť, že krajský súd v komunikácii s právnym zástupcom sťažovateľa konštatoval, že vec bola postúpená miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Bratislava I, pričom ale v skutočnosti na Okresný súd Bratislava I bol postúpený iný návrh na krajskom súde evidovaný pod sp. zn. 2 C 4/2010, a nie návrh sťažovateľa z 23. marca 2010.

Napriek tomu, že sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, mal o uvedenom vedomosť, nevykonával potrebné úkony na to, aby bolo relevantne preukázané doručenie návrhu sťažovateľa z 23. marca 2010 krajskému súdu. Konkrétne nedoručil krajskému súdu kópiu návrhu na náhradu škody z 23. marca 2010 ani v aktuálnom čase neuplatnil u [REDACTED] reklamáciu týkajúcu sa doručenia, resp. prevzatia doporučenej zásielky na poštovom podacom hárku vyznačenej pod číslom 74 426 832 a adresovanej krajskému súdu.

Podľa názoru ústavného súdu možno konštatovať, že zo všetkých vyjadrení krajského súdu, ktoré boli pripojené k sťažnosti, vyplýva, že návrh z 23. marca 2010 nebol krajskému súdu doručený, a teda konanie o ňom nemohlo začať, nebolo možné v ňom pokračovať, a napokon nebolo možné o veci rozhodnúť. Na druhej strane už ústavný súd na inom mieste tohto uznesenia poukázal na to, že hlavný dôkaz, o ktorý sťažovateľ opiera svoju sťažnosť – poštový podací hárok – neobsahuje taký údaj, ktorý by nespochybniteľne preukazoval podanie návrhu na náhradu škody z 23. marca 2010 ani jeho prevzatie krajským súdom.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že mimo akýchkoľvek pochybností teda nebolo preukázané, že by konanie o návrhu z 23. marca 2010 na náhradu škody na krajskom súde bolo začaté a následne prebiehalo.

Vzhľadom na uvedené v danej veci teda nemohlo ani dôjsť k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že všeobecný súd je povinný poskytnúť ochranu základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ale len za predpokladu, že prerokúva a rozhoduje vec účastníka konania. Ak niet konania, jeho predmetu ani jeho účastníkov, nemožno ochranu poskytnúť. Okrem toho ak sťažovateľ označil v sťažnosti ako porušovateľa svojich práv „*Krajský súd Bratislava I*“, taký súd v sústave súdov Slovenskej republiky neexistuje.

Keďže ústavný súd vzhľadom na okolnosti veci nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a postupom

krajského súdu, sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2015